

כך נקב ונכמה מקומות שאלו שמהם דעו אחד מהם מלחם דעבדא לאגלויי הוא א"ל
משום דלית דייקא ומינסבא, ונראה לו שהטעם הראשון עיקר שעליו נסמך בדברים אחרים
בגמ' כגון בהכרזה שמהו גטין ובהלכות שאלו' מפי אשה ומפי קרוב או קצת כמו שכתבנו
פ"ד מהלכות חליצה ויבום וכו' משום דהוה מלחם דעבדא לאגלויי וזהו הזכיר רבינו נכח
פס' זו. וכבר כתבתי למעלה בזה שם הפקד
דכחך דנפקא לן דיתא בין ב' פעמים אלו שאלו
רבינו סומך על זה כגון בעד אחד בקטטה
כחבר פס', ובהשגות א"ל ח"ג דלית דייקא
ומנסבא (מפי חומר שהתורה עליה נבונה)
פ"כ. וכבר נאמרו דעת רבינו:

עכו"ם המסירה לפי תומכו ועד מפי עד ומפי הכתב ובלא
דרישה וחקירה כמי שבארנו. שלא הקפידה תורה על
העדת שני עדים ושאר משפטי העדות אלא בדבר שאין
[ב] אתה יכול לעמוד על בוריו אלא מפי העדים ובעדותן
כגון שהעידו שזה הרג את זה או הלוה את זה. אבל
דבר שאפשר לעמוד על בוריו שלא מפי העד הזה ואין
העד יכול להשטמם אם אין הדבר אמת. כגון זה שהעיד שמת פלוני לא הקפידה תורה
עליו. שדבר רחוק הוא שיעיד בו העד בשקר. לפיכך הקילו חכמים בדבר זה והאמינו בו עד
אחד מפי שפחה ומן הכתב ובלא דרישה וחקירה כדי שלא תשאנה *בנות ישראל ענוות:

סליקו הלכות גירושין

סליקו הלכות גירושין

השגת הראב"ד

*נשים וישראל ענוות. כתב הראב"ד ז"ל אי נמי דלית
דייקא ומינסבא, פ"כ:

סליקו הלכות גירושין בס"ד

משנה למלך

אשכנזי דדריש ומינסבא דלית משום דמיתין לכו וס"ל לכל דמי קדושין ונחשין וכסיתן רפ"ז ספ
דא"ל נמי דדריש פס' נשים וישראל ענוות. פ"ד דריש וחקירה פ"ד ע"כ:

אשכנזי דדריש ומינסבא דלית משום דמיתין לכו וס"ל לכל דמי קדושין ונחשין וכסיתן רפ"ז ספ
דא"ל נמי דדריש פס' נשים וישראל ענוות. פ"ד דריש וחקירה פ"ד ע"כ:

מגדל עוז

שלוש פסוקים קן וכנמה מקומות שאלו שמהם דעו אחד מהם מלחם דעבדא לאגלויי הוא א"ל
משום דלית דייקא ומינסבא, ונראה לו שהטעם הראשון עיקר שעליו נסמך בדברים אחרים
בגמ' כגון בהכרזה שמהו גטין ובהלכות שאלו' מפי אשה ומפי קרוב או קצת כמו שכתבנו
פ"ד מהלכות חליצה ויבום וכו' משום דהוה מלחם דעבדא לאגלויי וזהו הזכיר רבינו נכח
פס' זו. וכבר כתבתי למעלה בזה שם הפקד
דכחך דנפקא לן דיתא בין ב' פעמים אלו שאלו
רבינו סומך על זה כגון בעד אחד בקטטה
כחבר פס', ובהשגות א"ל ח"ג דלית דייקא
ומנסבא (מפי חומר שהתורה עליה נבונה)
פ"כ. וכבר נאמרו דעת רבינו:

לחם משנה

הקילו כס רבנן וכנמה פס' האם (כד"ה מוחך) נראה לר"י דלית לן למימר אן סכדי
דייקא ומינסבא ונחמך עד אחד כדן מן התורה אלא מהתקן חכמים הוא דנחמך ולן זה
עיקר דבר מן התורה כיון שדומה הדבר כגון להאמין. וקשה בדברי רבינו דמיתין
למיתין ומספיק משמע דהסכים לדברי ר"י שכן כתב רבינו ליתא אל יקשה בעיניך שהחזיר
חכמים וכו' וכסופים אמר ב"כ לפיכך הקילו חכמים וכו' ונחמך ליתא ליתא משמע שכתב
ול"ל ליתא ליתא דודאי מדרבנן הוא נחמך אלא שהקשה הקושא שכתבנו האם' ואל' יקשה בעיניך
הקפידה תורה שלא נעקור ממנה אלא בעד שאלו עשוי להגלות אצל בדבר עשוי להגלות אצל
כיון שזהו כגון להאמין וכו' שכתבנו האם'.

הנהגות מיוסגות

[כ] אחא דפ' תהולץ (יכחולץ) דסביב הלכותא ואיחשבו דענינהו [גילוי מילתא בעלמא הוא]
ואפילו מפי קרוב ואפילו אשה, פירש רבינו אלפס שהקירוב והאשה לא אמילתא דאיסורא
קא סכחיה ולא אסכחיה קא סכחיה אלא מילתא בעלמא הוא דמגלה דהדין ניהו גברא
פלן והא נתייב איתתא פלניתא וכו' הילכך שרי ליה להסדא להסכסך אפומייהו לאסחוריה
[עילוייה] דהתוא גברא או עילוייה דרך איתתא בין לענין איסור בין לענין ממונא דוקא
היכא הליכא חששא דחשדא אבל היכא דאיכא חששא דחשדא וכו' לא סכחיה אקירוב
ואשה והאריך בדבריו. ומלשוננו משמע דדוקא בעכו"ם ספסיה לפי תומכו או נאכסין, ואין ג"ל שהרי מוכיח בפרק תהולץ
באסורא דרבנן או באסורא דאורייתא בשביתת שהקילו בה דמנוחה נפשה או בממונא כגון שהיו הבעלים מרדנים אחריהם וכן שספס' פ' בתרא דרבנן וכו' ופ' תהולץ
דספס' חכא דאורייתא הוא. אלא נראה לומר שאפילו מכוונין להעיד משום עיגונא אקילו בה ובשביתת וכל הדומה לה הקילו כדאיתא בריש פ' האשה רבה אפילו באיסורא
דאורייתא ולא חיישין לחשד תרע שהרי כל קרוב אינו נאמן והוא נאמן ולא נימא דחשד לשקר. ועוד יש לתת טעם דבכל דבר גילוי לא משקר כדאיתא בריש פ' סבירין כדאיתא
דעבדא לאגלויי לא משקרי אינשי והתם באיסורא דאורייתא נפקא מינה כגון תיקון הסעודות ויום כפור וחמץ בפסח, ראב"ה ועיין בהלכות יבום פ"ד, ע"כ:

סליקו לחו הלכות גירושין בס"ד

חדושי מים חיים מהגאון בעל פרי חדש זצ"ל

ועוד כתב נשים י"א ח"ל ופליט קדושין וגיטין למ"ד לא היו ידים ח"ל חוששין לה
כלל פ"כ:

פרק ד הלכה א אכל האיש שאלהו עד שקידש בע"כ הרי זו מקודש. נראה כעין
ספד לזה שהרי מצינו שטעין אותו לנשים. ומ"מ יש להקפיד בה
שאל האונס יכא מזה האשה אף זה שלא כהגון ואפשר שמהם שאלו מצינו לה כללנו בדיון
הפקדון והדברים שמוציא ואין לו לדון בהם אלא אחר המחמיר לשון המחמיר בקדושין.
ועיין השגת הראב"ד כמה שהצינו וכמה שהספד עליו הרב נח"מ במהדורה שניה (דף ע"ז)
פ"ד) וכתב ח"ל ולעיקר הקושא י"ל דשאלתי הקד דלית שום אונס אלא הפליר עליו ריעים
וכאן אי אמרינן דלא בעינן רועה אי משום דלית אונסא דחזי גמר ומקני יע"ש מורק
לשט. ואין דבריו מוכיחים דכי היכי דהתם איכא אונסא דחזי גמר ומקני יע"ש מורק
ולדבריהם כל שכן הוא דלי גבי לא החמיר שמהם המוכר בנצטו הגמור וסבוכ אף שיהיה
פ"י הפליר ריעים והפ"ס כן מלך הראב"ד שיאמר רועה אי כ"ש בהלכות חזין דמלך
ליה דליתא רועה אי. בלחון שאל דאק המ"מ במ"מ ככאן דבהלכות חזין אי מלך
הראב"ד שיאמר רועה אי ליתא. ומלי דקשיו ליה להל"ל מסוגליה דהכונס י"ל דה"ל אי
יכא דמי חמסן קרינ ליה והאמר רב הונא תלוי חזין וזניה זניא כלומר ואם איכא
דחמסן אי כ"ל לרב הונא לפרושי דחמסן מיתא אי מי מצי פקד דאם איכא כ"ל
לרב הונא למקש דמינא בלישנא דחמסן המוכר בדברי התנאים ולא למקש דמינא בתנאים
חזין ומצי דהבא מיידי בללא אחר רועה אי והלכך אי חמסן והוא דרב הונא דלא
מיידי חמסן מיידי בדאמר רועה אי אכל למנין דזניה זניא לא שאלו לן בין אחר רועה
אי ללא אחר רועה אי וכו' ונחלקת קושית הל"ל ב"כ מהל' מנייה על לשון המ"מ
בפ"א מהלכות גיטין פ"ט. וזהו שזה דחוק קאמ מ"מ הוא יותר נכון מדברי רבינו במ"מ
וכבר נאמרו דעת רבינו:

הלכה ב לפיכך אם בא פקד וקדש אשה חרש הפקדה הרי זה מקודשת לשני ונתן גט
והיה מותרת. עיין בפ"א מהלכות גירושין דין ו'
הלכה יא נומסוס ואנדרוניוס. כתב הראב"ד ז"ל ולמה הם נריכים גם מהפס. ולא
דקשמי

הלכות אישות

פרק א הלכה א קודם מן תורה. עיין מלי דלחסי המ"מ דכל הדברים שאלו
בהם הל"מ דין ממש כדן תורה ויין כס"ה עיין ר"ג:

הלכה ב קודם מן תורה. עיין ספ"כ מהלכות נערה נהולת כתב מרן כ"מ סיוע
דבריו רבינו מדאמר ר"ל פני הנא על הפניה שלא לשם אישות שפלה זונה
וכו'. עיין בפרק הנא על יבמתו דף ס"א ע"כ דר"ע ס"ל זונה וכו' מוסקתה ופ"ל ס"ה
מהלכות איסורי ביאה דין ב' ועיין כס"ה שורה חמישי ולחון ש"ס פ"ט ועיין בסופה דף
מ"ג פ"כ:

פרק ב הלכה ג ונשקפהו שני שערות אפילו כשהם ב' היתה נערה וכו'. דע
שמי"ב שנים שש השלש השם ושלשים שנה כל זמן שהיה שני
שערות היתה נערה שש חדשים ואח"כ הקדש כוננה וכו' הרב להדיא בספרות המשנה
בפרק חלו נערות יע"ש:

הלכה ד ואם לא נאפו כס וכו'. כתב ה"ה ופ"ס שיש צא"ש חילוק כמ"ש בפרק זה
בנדר רבינו דנאפיהו בעינן כולו וכו' הכונסות בפ"ק דקדושין דף ד' פ"א
ד"ה דלא וכו' פ"ט:

הלכה ה הכה שילד. כתב ה"ה ופ"ס רבינו אמר י"ב שהוא סבור שאל' לילד קודם
לכן וגורם כפ"ס דיעמוה לעולם שמה שהפער והמות. וק"ל לגירסא רבינו
סוגיא דלחון דלא משכח כן קודם נצרות והכי איכא נמי גירסאמי ריש פ"ב
דסופה פ"ט: עוד כתב ה"ה כסופים הלחון ואינו יכולת למחן ושכן נראה מהסוגיא
דפרק טעמין על האטסה. ועיין בדברים דף ל"ה ע"כ ובהר"ן לשם: עוד כתב רבינו
בזה הרי הס כסומין. איכא בר"מ כן סבור ומורה דקמן אינו מוליד:

פרק ג הלכה א כיצד האשה מקודשת: כתב ה"ה דאם לא אחר לי כהנו הרמב"ן
והרשב"א שאלו מקודשת: וכו' וזהו שזה דחוק קאמ מ"מ הוא יותר נכון מדברי רבינו במ"מ
לא בוין ידים. וכתב הרשב"א בחידושי מיהו איכא למימר דחוששין לה ונריכים גם.